

KATEŘINA
ŠARDICKÁ

*Vítězka literární soutěže
Hvězda inkoustu*

ZMIZENÍ
SÁRY
LINDERTOVÉ

FRAGMENT

Zmizení Sáry Lindertové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kateřina Šardická
Zmizení Sáry Lindertové – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZMIZENÍ
SÁRY
LINDERTOVÉ

KATEŘINA
ŠARDICKÁ

FRAGMENT

*Věnováno těm, kteří mě k psaní inspirovali,
ale nikdy si tenhle příběh nepřečtou.
A stejně tak všem, kteří se do tmy ohlíží přes rameno.*

„Smrt vrhá delší a delší stíny. Světlo života pohasíná. Šeří se. Znamení blížícího se konce se množí. Anděl smrti, *mal'acha* – *mavet*, roztahuje svá křídla; už je cítit jejich závan.“

Židovské obřady a symboly – Simon Philip De Vries

Část první
Padlé duše

Kapitola první

Cesta do zatracení

Ten den, 27. října 2018

Sára odjakživa věděla, že základy jejího života jsou vystavěny na tajemstvích. O tom nepochybovala. Tentokrát ji však poprvé napadlo, že tajemství je možná jen uhlazenější výraz pro lež. Ano, lži. Byly to samé lži.

Ona sama v jedné žila.

Den se přehoupl v pozdní odpoledne, na obloze opar, sluneční svit byl těžký a všudypřítomný jako bronzový prach, Sára zamyšleně okusovala tužku a přemýšlela nad tím, jak dlouho ještě dokáže předstírat, že se na svět dívá stále stejnýmá očima. Nesoustředila se. Nedokázala udržet myšlenku déle než pár vteřin. Myslela na to, co objevila, ale přesto, že důkazy byly nezvratitelné, zdráhala se uvěřit. Nemohla to být pravda. Kdyby přece jen uvěřila, kdyby přijala, co se *možná*

stalo, popřela by tím absolutně všechno. Ta myšlenka jí spalovala hrdlo, hlas se kdesi zadrhnul. Do úst se jí drala slova, která by nejraději z plných plic vykřikla, ale držela jazyk pevně za zuby.

Třeba je blázen, napadlo ji. A třeba není. Třeba jsou blázni všichni okolo.

Její kolegyně sedící ve vedlejší kóji se hlasitě rozesmála do telefonu a praskla bublinu ze žvýkačky. Sára sebou trhla. Nevědomky semkla prsty kolem hrnku s vychladlým čajem o něco naléhavěji, jako by ten kus otlučeného porcelánu představoval talisman, jediný pevný bod v celém vesmíru, který se kolem ní mezitím řítí nadpozemskou rychlostí.

V kanceláři byl hluk. Hukot hlasů připomínal úl rozhněvaných včel, zvuk se rozléhal prostorem určeným k tomu, aby se řeč donesla i do posledního kouta. Vytáčeli čísla, opakovali směšně naučené fráze, usmívali se nepřítomně na neviditelného klienta, jako by seděl před nimi, a nakonec pokládali sluchátka zpátky do přístroje, to vše s železnou pravidelností.

Klap. Klap.

Kancelář měla svůj rytmus, svůj mechanismus, pracovala jako hodinový strojek. Sára bezděčně sklouzla očima k ciferníku, do konce směny jí zbývalo posledních deset minut. Našla na seznamu dalšího z klientů a vyťukala devítimístné číslo. Ze sluchátka se dlouho ozýval jen vyzváněcí tón. Na malý okamžik zadoufala, že to nezvedne a ona nebude muset s nikým mluvit, ale po několika vteřinách se přece jen na druhé straně ozval mužský hlas.

Spustila naučenou písničku – hlavně za žádnou cenu klientu nenechat mluvit, dokud mu neřeknete celou nabídku se všemi výhodami a nepřesvědčíte ho, že mu právě vy nabízíte životní šanci. Zvládla to téměř na jediný nádech, až ji z nedostatku kyslíku rozbolela hlava.

Muž na druhém konci sluchátka se nečekaně chytil do pasu. Sára nevěděla, jestli je natolik hloupý, nebo zdvořilý, ale povídal si s ní, dokud jí neskončila směna. Výhodný balíček produktů, které jsou ve skutečnosti k ničemu, mu nakonec neprodala, alespoň si však nevysloužila káravý pohled od nadřazeného. Jiní kolegové tolik štěstí neměli.

Z budovy vycházela v houfu ostatních. Nebylo divu, že se jim přezdívá kancelářské krysy, vždyť se tak i chovají. Stejně šedivé kostýmky a obleky, stejné pohyby, nemohla se zbavit dojmu, že některé kolegyně místo normální řeči doslova píšou. Firma sídlila v jedné z těch vysokých prosklených budov, odkud měli výhled na další stovku zoufalců pracujících naproti. Korporátní svět se jí hnusil. Doufala, že je to jen dočasná brigáda, aby měla z čeho zaplatit účty, ale pracovala tam bezmála už dva roky.

Většina zaměstnanců se nahrnula na autobusovou zastávku, kde marně vyhlížela další z městských linek. Sára se rozhodla jít do centra pěšky, snad doufala, že si alespoň provětrá hlavu. Když sešla dolů do podchodu pod čtyřproudovou silnici, ve světě nad povrchem najednou bez zjevné příčiny vypadl proud.

Všimla si toho až v okamžiku, kdy se o pár minut později vynořila zpátky nahore a připojila se ke skupince postarších

pánů čekajících na přechodu. Upřeně zírala do země, ruce vražené hluboko v kapsách, a pokoušela si vzpomenout na všechny položky z nákupního seznamu, který ráno v roztržitosti nechala ležet na kuchyňské lince. Prsty nahmatala kaštan, před pár dny ho sebrala ze země. Přejížděla po chladivém a hladkém povrchu plodu bříšky prstů. Svým způsobem ji to uklidňovalo. Opatrovala ho, chránila ho, jako by byl jediným smysluplným bodem celého jejího vesmíru, jako by jí jeho přítomnost v kapse dodávala odvalu.

„Zatraceně, proč ty pitomý světla nefungují?“

Sára apaticky zvedla hlavu a zírala s ostatními na zčernalý semafor. Ani oranžová nesvítila. Na vozovce zavládl chaos. Řidiči stojící na křižovatce si nevěděli rady, jeden na druhého netrpělivě troubili, některá auta se váhavě rozjížděla, ale vzápětí se ozvalo skřípění brzd a tlumené nadávky.

Jsou tady, problesklo jí hlavou. Srdce se jí divoce rozbušilo až ve spáncích. Okolní hluk ji však vtáhl zpátky do reality.

„Na tohle nemám celý den,“ zamumlal chlap vedle ní a vběhl drze do vozovky. Někdo na něj vztekle zatroubil, ale nakonec řidičům nezbylo nic jiného než ho pustit. To už se rozběhl i zbytek skupinky a Sára se k nim přidala.

Za přechodem se jejich skupinka rozrostla v dav proudící směrem do centra. V polovině města stále nešel proud, nákupní čtvrť se halila do nezvyklého šera. Obklopená jinými lidmi na okamžik odsunula obavy, které ji ještě před chvílí sužovaly, stranou, jako by shluk anonymních osob okolo ní vystavěl bezpečnou zeď.

Podářilo se jí zapomenout jen do chvíle, než zahrnula za roh a přímo proti ní vyletěl pták. Instinktivně si zakryla obličej rukou a zvíře jí nezvyklou silou narazilo přímo do hrudníku. Pera z roztažených křídel jí sklouzla po bradě. Někdo vedle ní překvapeně vyjeknul. Zvíře dopadlo s tupým žuchnutím k zemi. Byla to vrána, černá pera se jí leskla ve světle projíždějícího auta. Zůstala ležet mrtvá.

„Jste v pořádku?“ zeptal se někdo, ale než Sára stačila odpovédět, dotyčný zmizel.

Zůstala šokem přikovaná na místě.

Její oči zachytily odraz ve výloze knihkupectví. Byl nejasný jako nakopírovaný negativ. Odraz, co neměl tvář. Vysoký muž, pokynul jí na pozdrav, jako by říkal: *Tak ses vrátila*. Prudce se otočila, ale nikdo za ní nebyl, jen dav proudící dál po své vlastní ose.

Byl ten odraz skutečný? Nebo to byl snad přelud?

Znovu v dlani sevřela kaštan. Byl to takový malý rituál, konejšivé gesto. Když byla dítě, před jejich domem jeden rostl a ona podzimní dny trávil tím, že rozlupovala zelené ostnaté tobolky a hledala lesklou hnědou kuličku uvnitř. Narvala si jimi kapsy k prasknutí, nosila je s sebou do školy, usínala s nimi v dlani.

„Víš, že se ten strom nejmenuje kaštan?“ opravovala ji sestra s rukama založenýma na prsou jako pokaždé, když ji o něčem poučovala. „Je to jírovec maďal, latinsky *Aesculus hippocastanum*. Kaštan je jen semeno uvnitř tobolky, spousta lidí si to plete.“

Při té vzpomínce si povzdychla, se sestrou nemluvila celou věčnost. Potřebovala by ji teď víc než kdy jindy, ale přesto si nedokázala o její pomoc říct přímo.

Zamířila k hřejivě žlutému neonu supermarketu, který na ni poblikával. Zdálo se, že alespoň tady proud fungoval. Sotva za ní automatické dveře zapadly, cítila se mnohem líp. Chtěla se stavit pro pár maličností, ale jak už to tak bývá, nakonec měla plný košík. Obchod byl v pokročilou večerní hodinu prakticky prázdný, což znamenalo, že v provozu byla jediná pokladna, u které se vytvořila fronta. Většina zákazníků podobně jako ona spěchala z práce, snad až na výjimku přímo před ní, což byl nějaký ochmelka s basou piv. Prodavačka jí znuděně namarkovala zboží, nejspíš už toho měla taky plné zuby a těšila se, až odloží vestu se jmenovkou a půjde domů.

Sára automaticky vytáhla platební kartu a přiložila ji k terminálu.

„Vaše karta nebyla přijata,“ oznámila jí prodavačka tónem, který napovídal, že ji rozhodně nechce soudit, ale přesto to dělá.

„Cože?“ zeptala se Sára.

„Zamítnuto,“ klepla prodavačka uměle prodlouženými nehty na displej pokladny. „Buď jste překročila limit, nebo tam nemáte dostatek peněz.“

„Zaplatím to hotově,“ odpověděla Sára a zalovila v peněžence. Do tváří jí stoupalo horko, nebyla si jistá, jestli má hotovost, ale nakonec přece jen částku vylovila a spěšně obchod opustila.

Když vyšla ven, znovu se jí zmocnily pochyby. Teprve teď si uvědomila, že ulice jsou prázdné. Začínala noc. Za jiných okolností by ještě vyrazila na večerní trénink, ale už řadu dní se bazénu vyhýbala.

Temnota stoupala zpod obzoru k obloze jako plíživý kouř. Neměla tmu ráda, tma představovala hrozbu. Noc ji tiskla k zemi jako těžký balvan. Sáhla do kapsy kabátu pro mobil. Stisknutím tlačítka rozsvítila displej, odemkla ho a dvěma rychlými űuknutími vytočila poslední volané číslo. Neozval se však důvěrně známý tón, přístroj zůstal hluchý. Zmateně se na mobil podívala a zjistila, že nemá žádný signál. Netrpělivě do mobilu několikrát zaklepala dlaní, ale nic se nestalo.

Vykročila k autobusové zastávce, na které se tísnil nezvykle obrovský hlouček lidí. Jakmile se přiblížila, pochopila z útržků rozhovorů, že systém autobusových linek kvůli nefunkčnímu proudu selhal. Spoje vůbec nedodržovaly jízdní řád a silnice před zastávkou byla v obou směrech beznadějně neprůjezdná. Většina lidí čekání po chvílce vzdala a vyrazila na metro.

To jediné podle všeho fungovalo.

Sára se zdráhala. Dolů do podzemí se jí z hloubi duše nechtělo. Když ani po dvaceti minutách přešlapování na místě žádný autobus nepřijel, připustila si, že nejspíš nemá na výběr.

Metro. Místo, ze kterého se stala noční můra.

Zhluboka se nadechla a udělala první váhavý krok.

Cesta k metru jí zabere sotva šest minut. Co se koneckonců může během šesti minut stát? V duchu sama sebe pokárala za iracionální chování. S nepřijemným pocitem se rozhlédla

kolem, ale nic nezvyklého neviděla. Vyšla se ulicí směrem ke stanici, ale nedokázala se zbavit myšlenky, že dnes je něco jinak. Něco nebylo správně. Ale co...?

Šest.

Světla na protější straně ulice pořád nesvítla. Přešla most a koutkem oka zahlédla v korytu řeky plechovku, jak plula po proudu a narážela do betonových břehů. Vrby se pod tíhou větru ohýbaly k zemi. Jako by se snažily větvemi dosáhnout na trávu. S podzimem se město vracelo ke svému pravému já, melancholickému a chladnému. Aniž si to uvědomovala, přidala podvědomě do kroku.

Pět.

Nebylo až tak zvláštní, že cestou už nikoho nepotkala. Lístek z bankomatu, který oznamoval, že stroj je mimo provoz, před jejíma očima uletěl a zmizel v nedalekém křoví. Mimo provoz byl jen jiný výraz pro to, že ho někdo tento týden vykradl. Igelitová ucha těžké nákupní tašky se jí zařezávala do prstů.

Čtyři.

Nejpodivnější bylo to ticho. Slyšela jen vítr, který jí čechral vlasy. Byl jiný, nehodil se sem. Ne do tohoto místa, ne do této chvíle. Nemohla se blížit sněhová bouře, na tu bylo příliš brzy. Ale na letní bouřku bylo zase příliš pozdě. A přitom v tom větru cítila něco povědomého, něco jako příslib brzkého deště, vůni vlhké hlíny.

Vůni smrti, problesklo jí hlavou. Další vzpomínka na sestru. Znovu poslepu nahmatala telefon a zadívala se na něj. Žádný signál. To už přece nemohla být jen náhoda.

Tři.

Cítila na zátylku místo, kde jí šála špatně doléhala ke kůži. Byla však příliš promrzlá a taška příliš těžká, než aby si šálu upravila.

Slyšela za sebou kroky. Instinktivně se otočila. Nikdo tam nebyl. Přirozeně, nikdy tam nikdo nebyl, ale přesto se musela přesvědčit. Na kurzu sebeobrany je učili jedno základní pravidlo. Čas, místo a způsob přepadení vybírá predátor. Na vás je, abyste se ubránili.

Neměla tenhle úsek cesty ráda, v té zatáčce nebylo žádné světlo a míjela řadu několika neobydlených domů, které svojí prázdnotou naháněly hrůzu i za normálních okolností. Vítr si hrál se stíny stromů. Mihotaly se ďábelsky kolem jako lidé v bouřlivém tanci. Doslova slyšela, jak se jí vysmívají. Jí a její paranoi. Na co si hraje? Odjakživa přece ví, že má příliš bujnou fantazii. Přeběhla cestu, od metra ji dělil jen malý parčík.

Dvě.

Nebe bylo černé. Měla ráda noční oblohu. Na kraji města, kde jako dítě vyrůstala, byly hvězdy vždycky krásně viditelné. Někdy v létě se sestrou jen tak ležely v trávě a pozorovaly je. Pamatovala si, jak si u padající hvězdy vždycky něco přála. Teď už nevěděla co. Nejspíš to bylo povrchní a dětinské přání malé holky.

Toho večera nebyly vidět žádné hvězdy, žádný měsíc. Mráz ji štípal do tváří. Minula studnu na okraji Severního parku, na které bylo přišroubováno varování o závadnosti vody. Plechová cedulka bouchala do železné pumpy. *Bum. Bum. Bum.*

Nevědomky svůj krok s tím zvukem sladila. Jako voják. Mezi stromy konečně zahlédla vchod do metra.

Jedna.

Stanice metra přitahovala i ostatní, najednou nebyla sama, z temných koutů parku se vynořilo několik osamělých pospíchajících postav. Vešla do stanice. Dvakrát do ní někdo vrazil, ostatní se kolem protahovali, jak nejrychleji svedli. Na vlak vždycky všichni pospíchali, jako by měl být poslední, nebo v něčem rozhodující, jako by právě na téhle konkrétní soupravě závisel jejich život.

Eskalátor se dolů plazil pomalu a ztěžka. Zato vítr se betonovým tubusem proháněl neuvěřitelnou rychlostí – vnikal až pod teplé vrstvy oblečení a nemilosrdně všem připomínal, že se blíží zima. Několik cestujících vyjíždělo po vedlejších schodech nahoru a na těch Sářiných nebyl kromě jedné vzdálené postavy před ní vůbec nikdo. Přesto se neubránila pocitu, že ji neustále sledují něčí oči.

Je to jen v tvé hlavě, kárala se. Jen výmysl, nic víc.

Ohlédla se, ale viděla jen vzdalující se vchod do stanice metra. Ten pocit, že po ní slídí něčí oči, byl natolik děsivý, až jí tuhla krev v žilách. Anebo za to mohl ten vítr. Ten vítr ji pořád srážel – nepřál si, aby jela dolů. Žadonil, aby se vrátila, tahal ji za ruce zpátky nahoru. Naslouchala jeho šeptání a opravdu odolávala nutkání vrátit se zpátky.

Její kroky se prázdnými chodbami nepříjemně rozléhaly. Vešla na nástupiště, kde postávala parta rozjařených teenagerů, pár posledních navrátilců z práce a v zastrčeném rohu na lavičce

podřimoval nějaký feťák. Nikdo z těch, kdo tu čekali na soupravu metra, vlastně ničemu kolem sebe nevěnoval pozornost. Většina měla uši zacpané sluchátky a tváře jim ozařovaly obrazovky mobilních telefonů. Sára napadla myšlenka, jak jsou zoufale slepí.

Do stanice zavál náhlý příval vzduchu a z tunelu se ozval rachot blížícího se metra. Souprava vjela na nástupiště, otevřela své dveře a vypustila ven několik málo cestujících. Sára udělala automaticky krok vpřed, když v tu chvíli se uši tašky roztrhly a nákup se rozkutálel všude kolem. Ze rtů jí uniklo několik náđavek. Sehnula se nemotorně k zemi a začala věci sbírat a cpát zpátky dovnitř. Promrzlými prsty uši zauzlovala, ale než se jí to podařilo, dveře metra se zavřely a souprava odjela.

Sára se napřímila a zjistila, že stojí ve stanici úplně sama. Uvědomila si, že jim bezmyšlenkovitě nakračela přímo do otevřená náruče.

Vtom se ozval nějaký zvuk, tupé krátké klepání pravidelného rytmu. Zadívala se do tunelu. Viděla jen koleje, kabely, beton. Dál nic, jen samá temnota a prázdno.

„Je tam někdo?“ zvolala nejspíše.

Její hlas se v ozvěně odrážel od stěn, ale odpovědi se nedočkala.

Je tam někdo? Je tam někdo? Je tam... někdo...?

Udělala několik váhavých kroků směrem ke kolejišti. Jen se podívá a odejde. Jenom jeden letmý pohled.

Překročila žlutou čáru a nahlédla dolů přes okraj. Mezi kolejními pražci ležela další vrána. Mávala z posledních sil

zlomeným křídlem a pokoušela se vzlétnout. Kolem jejího tělíčka se rozlévala krev.

Nedokázala od umírajícího ptáka odvrátit oči, ten pohled ji fascinoval a děsil současně.

Potom se stalo několik věcí najednou. Zvedl se silný vítr, který jí strhl šálu z krku, světla ve stanici varovně zablikala a pohasla. Nástupiště se ponořilo do neproniknutelné tmy.

Když se zářivky jen o pár vteřin později znovu rozsvítily, Sára Lindertová byla pryč.

Kapitola druhá

Zlo mezi námi

Den poté

Klaudie procitla z neklidného snu téměř okamžitě. Probrala se však do ještě těžšího rána. Na zlomek vteřiny ji napadlo, že se jí muselo v noci něco stát. Tělo měla rozbolavělé, jako by se účastnila pouliční rvačky. Nejvíc to odnesla hlava, ve které jí nepříjemně bušilo. Jenže pak ucítila v puse pachutí alkoholu a nevyčištěných zubů a první vzpomínky na včerejší večer na sebe nenechaly dlouho čekat. Její kamarádka Alice vždycky říkala, že Klaudie neumí pít, že nedokáže odhadnout tu správnou hranici mezi příjemným otupěním smyslů a úplným výpadkem. Včera se jí to zřejmě zase nepovedlo. Marně si vybavila, jak jí nějaký kluk dolévá sklenku, jak jí rum pálí v hrdle a jak všechny starosti s každým dalším douškem mizí.

Pokoušela si vybavit, jak se z hospody dostala domů, ale v hlavě měla prázdno. Opatrně otevřela oči a ke svému zděšení zjistila, že domů sice dorazila, ale ustlala si kompletně oblečená a obutá v obývacím pokoji na gauči – poslední tři metry do pokoje byly zřejmě nad její síly. Jediný pohled na konferenční stůl, kde stála lahev s vodou a plato tabletek proti bolení hlavy, ji utvrdil v tom, že ji takhle zřízenou viděly spolubydlící.

Cítila, jak z ní táhne odér alkoholu a smaženého jídla. Klaudivii se při vzpomínce na hranolky, které do sebe před pár hodinami ládovala, obrátil žaludek. Pokud měla abstinence nějakou výhodu, pak to byla rána bez kocoviny, žaludku na vodě, třesnutí hlavy a hanby. Všechny tyto vjemy si bolestně uvědomovala. Namáhavě se posadila a v zátylku jí nepříjemně zapraskalo. Přesně jak předpokládala, před očima se jí na pár vteřin úplně zatmělo. Neměla nejmenší tušení, jak se jí to podařilo, ale na neuvěřitelně vratkých nohou se došourala až ke dveřím koupelny.

Třesoucími se prsty si rozvázala tkaničky u bot a překvapeně se zadívala na špínu za polámanými nehty. Klouby měla sedřené. Přetáhla si přes hlavu usmolený svetr s velkou tmavou skvrnou od červeného vína a při stahování kalhot ucítila nepříjemnou bolest, jak společně s džínovinou strhávala i zasklou kůži. Kolena měla sedřená do krve, nártý jí hyzdily nepěkné podlitiny. Strupy povolily a krev jí začala v pramínkách stékat po nohách. Naházela celou kupičku oblečení do pračky a vlezla do vany.

Pustila na sebe nemilosrdné proudy ledové vody, které její ztěžklé a ochablé svalstvo začaly bičovat a probouzet k životu. Přesto v sobě sváděla vnitřní souboj, aby se únavou a nechutenstvím nerozplakala. Co by teď dala za další hodiny spánku? V kolik hodin vůbec přišla domů?

S každou minutou, kterou pod vodou strávila, byla její kůže od ledové vody zarudlejší a vzpomínky jasnější. Neměla nejmenší tušení, co všechno včera večer dělala. Měla to být jen nevinná oslava začátku nového semestru, ale jako obvykle se to zvrtilo v nekontrolovatelnou jízdu, kde víno vystřídal tvrdý alkohol tak rychle, že to její tělo nemohlo ustát bez následků. Nevěděla, jestli si vůbec chce vzpomenout. Vědomí, že má nejspíš úplný výpadek, ji děsilo, na druhou stranu bylo možná lepší nevědět. Co se stalo, stalo se.

Ode dneška nepiju, složila v duchu jeden z nejčastěji porušovaných slibů, které si lidstvo dává odnepaměti.

Seděla ve vaně, dokud jí na těle nevyskočila husí kůže. Usoudila, že déle už setkání s realitou odkládat nemůže, a tak se zabalila do ručníku a vylezla ven. Zatímco si čistila zuby, pára z oroseného zrcadla postupně mizela a odhalovala její zuboženou tvář.

Klaudie ustrnula překvapeně v pohybu a nechala kartáček viset v ústech.

„Co to zatraceně –“

Přejela prsty po levém rameni, kde se jí objevila podivná tmavá modřina. Připomínala otisk ruky – dlouhé štíhlé prsty zepředu přes klíční kost, dlaň až na zádech.

Ze šoku ji vytrhl nepříjemný zvuk budíku. Vyplivla zbytek pasty do umyvadla a rukama zašátrala v pračce. Ze špinavých kalhot vylovila svůj mobil. Pronikavý zvuk naplnil maličkou koupelnu i její hlavu rychlostí blesku. Hbitě budík vypnula a s hrůzou zjistila, že jí za necelých třicet minut začíná ve škole povinný seminář.

„A do prdele.“

„Vypadáš příšerně,“ neodpustila si Magda popíchnutí, když o dvě hodiny později společně opouštěly přednáškový sál.

Klaudie se jízlivě ušklíbla a hltavě dopila zbytek vody z plastové láhve. „Díky za solidaritu,“ zamumlala. Pořád to bylo málo, hrdlo měla vyprahlé. Prášky proti bolesti hlavy přestávaly fungovat, její tělo volalo po spánku.

„Půjdeš s námi na oběd?“ zeptala se Magda, když se ve dveřích vyhýbaly studentům tlačícím se dovnitř na další přednášku.

„Ráda bych si zachovala zbytky důstojnosti, takže ne, díky.“

„Po tom, co jsi předvedla v noci, to půjde dost těžko,“ utahovala si z ní Magda. Nebylo to od ní férové, sama měla žaludek na vodě, ale na rozdíl od Klaudie se vrátila domů chvíli po půlnoci. „Kam ses vlastně vypařila?“

„Alice mě odtáhla do dalšího baru,“ zamumlala Klaudie vyhýbavě a předstírala, že hledá něco v tašce přes rameno. Nebyla si jistá, jestli to byla vážně kamarádčina chyba, nebo chtěla

změnit lokál ona sama, ale až ji potká, musí se jí zeptat, jak se vlastně dostala domů. Pokud ustojí Alicino popichování.

Na chodbě potkaly několik spolužáků, kteří je hlasitě zdрави. Některé z nich neviděly celé léto. Klaudie jim sotva věnovala pozornost, většina stejně mluvila na Magdu, ne na ni. Nedokázala si ani zapamatovat jejich jména. Jak jí spolubydlící s jistou dávkou škodolibosti připomínaly, byla v navazování vztahů s ostatními zoufale neohrabaná.

„A co se stalo s tím fešákem?“ Magdiny otázky nebraly konce.

„Fešákem?“ zopakovala Klaudie hloupě. Pokoušela se rozvzpomenout, o kom to její kamarádka mluví, ale čím usilovněji přemýšlela, tím víc ji hlava bolela. Žádná konkrétní tvář se jí nevybavovala. Bylo to horší, než si myslela.

„Však víš, ten, co z tebe nemohl spustit oči,“ šťouchla ji spiklenecky do ramene.

Klaudie se pochybovačně zasmála. Těžko uvěřit tomu, že z ní nějaký kluk nemohl spustit oči. Z jejich trojlístku spolubydlících byla ta poslední, která kluky zajímala. Magda se svými nezkrotnými kadeřemi do poloviny zad a hlasitým smíchem přitahovala veškerou pozornost, kamkoliv vešla. Nina byla křehká jako porcelánová panenka, vzbuzovala v protějšcích ochranné pudry. Klaudie oproti nim byla příliš zádušná a sarkastická, než aby s ní někdo dobrovolně zapředel rozhovor. A pokud se o to pokusil, velmi rychle zase vycouval a šel si po svém.

Telefon v kapse se jí rozdrnčel. Jméno, které se objevilo na

displeji, ji překvapilo tak, až se zastavila na místě. Magda udělala další čtyři kroky, než si všimla, že vedle ní není.

„Co je? To je ten kluk ze včerejška?“

„Ne,“ ujistila ji Klaudie suše a hovor odmítla.

Zastrčila mobil do tašky a usoudila, že Oliver její číslo vytočil prostě omylem.

„Kam jdete na ten oběd?“ pokusila se změnit téma.

„Jenom do bistra na závitky nebo polívku.“

Při pomýšlení na asijskou kuchyni jí udělal žaludek kotrmelec. Jídlo zřejmě pořád nebylo dobrý nápad. Zahlédla svůj odraz v prosklených dveřích – oči měla maličké jako špendlíkové hlavíčky, v obličejí byla nezdravě bledá – dnes už to zřejmě lepší nebude. Při představě, že po odpolední přednášce bude muset ještě na šest hodin do práce, se jí chtělo na místě umřít.

„Nejspíš si zajdu do knihovny.“

„Chceš si tam zdřímnout, co?“ dobírala si ji Magda.

Klaudie neměla sílu vymyslet dostatečně vtipnou odpověď, a tak jen odevzdaně pokrčila rameny. Na školním dvoře se jejich cesty rozdělily. Knihovna byla v poledne tím nejlepším útočištěm, mohla se někde v rohu v klidu schoulit a přemýšlet nad tím, jak do večera s kocovinou vydrží.

Po odpolední přednášce z evropských dějin, která byla snad ještě delší a úmornější než obvykle, zamířila rovnou do práce. Kolem pasu si omotala zástěru a postavila se v nedaleké

kavárně ke kávovaru. Zvuk šlehajícího mléka jí jindy zněl jako rajská hudba, dnes ji však každý zákazník toužící po cappuccinu nebo latté nadmíru obtěžoval. Sama do sebe stačila obrátit dvě malé kávy, ale náhlý příval energie se nekonal. Se zatvzrelou umanutostí pozorovala nástěnné hodiny a odpočítávala minuty do konce směny.

„Co si dáte?“ zopakovala její kolegyně Nina přijímající objednávky snad po tisíci.

„Jedno presso s sebou, prosím,“ odpověděl jí zákazník.

Klaudie bezmyšlenkovitě sáhla po papírovém kelímku a začala kávu připravovat. Během odpoledne se rozpršelo a nevlídná podzimní plískanice bez ustání pokračovala. Kapky deště narážely do oken a po každém dalším zákazníkovi před pultem zůstala louže.

Nina byla veselá a příjemná, taková, jaká má obsluha být. Klaudie byla vhodný typ leda k tomu, aby mlčky připravovala kávu a stála k zákazníkům zády. Za pultem to zkusila na dvě odpolední směny, ale když šéfová pochopila, že se nedokáže jen tak usmát, nikdy víc to po ní nevyžadovala.

Občas se zákazníkы hrála takovou hru – hádala, co si objednají, dřív, než promluvili. Byla v ní docela dobrá, trefila se v naprosté většině případů.

„Jedno presso, to je pětatřicet korun,“ markovala Nina. „Díky, tady máte nazpátek, počkejte si chvíličku, kolegyněka vám to hned připraví. Další, prosím! Co si dáte?“

„Zdravím, já – já si nic nedám, díky. Rád bych – jen pokud je to možné – mluvil s vaší kolegyní. Klaudie...?“

Klaudie překvapeně trhla páčkou a polila si horkou kávou prsty. Ohlédla se přes rameno, kde stál Oliver. Z tmavých kučeravých vlasů mu na kabát odkapávala voda a brýle měl směšně zamlžené, jak z chladného vzduchu vešel do přetopené kavárny. Během dne mu odmítla asi tři hovory. Nikdy by ji nenapadlo, že za ní přijde až sem. Vlastně ani netušila, že ví, kde pracuje.

„Můžu s tebou mluvit?“ požádal ji naléhavě. Prostě tam jen tak stál s tím svým nečitelným výrazem, při němž nikdy nevěděla, co si má myslet.

„Klaudie, prosím?“ pobídl ji.

Teď už ji pozorovali všichni přítomní, především zákazník, který ještě stále netrpělivě čekal na svoje presso. Znechuceně přešlapoval z nohy na nohu a poklepáváním prstů o pult dával jasně najevo, že spěchá.

„Počkej na mě venku,“ vysoukala ze sebe nakonec. Oliver vděčně přikývl a vyšel zase ven do deště. Klaudie na třetí pokus přikryla papírový kelímek víčkem. Muž nápoj z pultu sebral bez jediného slova díky a zmizel.

„Vezmu si deset minut pauzu,“ oznámila Nině tónem, který naznačoval, že se neptá na svolení, ale oznamuje jí fakt. „Udělám za tebe zavíračku,“ dodala vlídněji, když viděla její výraz.

Přehodila si přes ramena propínací svetřík a zamířila ven. Oliver stál pod plátěnou stříškou, která vchod před návaly vody chránila z posledních sil.

„Tak co se děje?“ zeptala se s rukama založenýma na prsou.

„Několikrát jsem ti dnes volal,“ řekl místo odpovědi. Nebyla si jistá, jestli v jeho hlase slyší výčitku, nebo má příliš bujnou fantazii.

„Mám nový telefon a nepřevědla se mi všechna čísla,“ zalhlala pohotově. „Cizí čísla neberu. Tak co se děje? Mám kavárnu plnou lidí.“

Další lež. Oliver se výmluvně zadíval dovnitř, kde seděli tři návštěvníci. Nijak situaci nekomentoval, ale Klaudie cítila, jak se jí žene horkost do tváří.

„Takže nevíš, kde je, že ne?“ zeptal se. „Nevíš, protože to bys nereagovala takhle. Kdyby byla u tebe –“

„Oliver, já nechápu, o čem to mluvíš,“ skočila mu do řeči.

„Sára zmizela.“

Kdyby tušila, co ta dvě slova zapříčiní, možná by si odpustila opovržlivý pohled, kterým Olivera obdařila. V tu chvíli si však nepřipouštěla jinou variantu než tu, že jde o nějaké nedorozumění.

„Zmizela?“ zopakovala nechápavě.

„Včera večer nepřišla domů z práce,“ vysvětloval. „Neobjevila se ani dnes a v práci taky není, volali mi, že nedorazila na směnu a její telefon je už celé hodiny vypnutý. Myslel jsem si, že by mohla být u tebe.“

Klaudie se navzdory situaci uchechtla, dávno k sobě se Sárou neměly tak blízko, aby jedna k druhé utíkaly pro pomoc.

„Třeba tě měla plný zuby a konečně vzala nohy na ramena,“ utrousila jízlivě. „Nebo se stalo něco jiného, co já můžu vědět.“

Oliver ji probodl planoucím pohledem. „Nikdy nevím, jestli jsi tak sarkastická, nebo jsi vážně tak zlá.“

„To druhý,“ odsekla. Na okamžik se oba odmlčeli.

Klaudie se pokusila o něco smířlivější tón. „A zkoušel jsi její kamarádky?“

„Kamarádky, spolužačky i kolegyně,“ ujistil ji. „Nikdo o ní nic neví.“

Klaudie se na Olivera dívala se směsicí nedůvěry i pochopení. Oba pocity se v ní praly se stejnou vervou pokaždé, když se setkali. Byli každý naprosto jiný, nedokázali spolu dokonce ani vést rozhovor bez toho, aby jeden druhému neskákali do řeči. Ale teď vypadal opravdu zoufale.

„Jak dlouho?“ zeptala se. „Jak dlouho je...?“

Pohřešovaná. Nezvěstná. Zmizelá. Nedokázala žádné z těch slov vyslovit nahlas.

Oliver se zahleděl někam přes její rameno, jako by pečlivě zvažoval odpověď.

„Několik hodin, myslím. Já – já nevím přesně. Hrozně jsme se pohádali, a když včera nepřišla domů, myslel jsem si, že se na mě pořád ještě zlobí a spí u některé z kamarádek.“

„A není možný, že ti některá z nich lhala?“ napadlo Klaudii. „Třeba tě prostě jen nechce vidět a někdo ji kryje.“

„To by Sára nikdy neudělala,“ zavrtěl hlavou. „Není lhářka, neřeší problémy útěky, víš, že nesnáší komplikace, tohle není její styl, neudělala by to. Není jako –“

Odmlčel se a nervózně si odkašlal. *Jako ty*, chtěl říct, ale zarazil se. Vyčetla mu to němé obvinění z očí. *Sára není jako*

ty, Klaudie. To ty jsi ta divná sestra, ta nevyzpytatelná, ta problémová. To ty jsi ji vždycky táhla dolů.

„Co po mně chceš, Olivere?“ Znělo to útočněji, než zamýšlela.

„Naposled ji viděli včera, když odcházela z práce,“ vysvětlil. „Za chvíli to bude už čtyřicet hodin, měli bychom zavolat na policii.“

„My?“ povytáhla obočí.

„Ty. Jsi její jediná příbuzná, měl by to být rodinný příslušník, já jsem jen... nikdo.“

Za levým okem ucítila tupou bolest. Ten den byl horší a horší. Zadívala se na protější stranu ulice, aby získala čas na rozmyšlenou. Na popelnicích před restaurací seděla vrána a upřeně ji pozorovala.

Klaudie si promnula spánky. *Začíná mi šplouchat na maják,* pomyslela si. *Vrány přece na lidi nezírají.*

„Klaudie?“ pobídl ji prosebně.

„Čtyřicet hodin,“ řekla. „Počkám do půl deváté. Jestli se do té doby neukáže doma, volám na policii.“

Oliver vděčně přikývl. „Zkusím... zkusím to ještě ve škole a pak půjdu domů. Pokud ti nezavolám...“

„Tak nepřišla,“ doplnila ho. „Dobře.“

Zůstali jeden na druhého zírat, jako by si nebyli jistí, jestli se mají nějak rozloučit. Oliver nakonec ještě jednou přikývl, přitáhl si límec kabátu blíž ke krku a vyběhl do deště.

Klaudie chvíli otálela. Hlavou jí vířily miliony myšlenek, ale zároveň žádnou z nich nedokázala pořádně uchopit.

Alkoholem vymytý mozek ji neposlouchal. Ohlédla se za projíždějícím autem a znovu očima zabloudila k popelnicím. Teď na nich seděly vrány tři a všechny ji upřeně pozorovaly.

S nepřijemným pocitem v žaludku zatlačila do dveří a vrátila se zpátky k práci.

Jedinou výhodou práce v maličké literární kavárně byly střední podvečery, kdy se nekonaly žádné kulturní akce, žádná autorská čtení nebo křty zoufalých amatérských spisovatelů, kteří si samizdatem vydali pár usmolených sbírek básní pro přátele. Nina odešla před necelou půlhodinou a Klaudie zůstala sama. Už dobrých deset minut se pokoušela spočítat kasu. Bankovky jí šustily mezi prsty, ale pořád dokola dělala stejné početní chyby. Nedokázala se soustředit, očima neustále těkala od hodin k mobilnímu telefonu. S divoce tlukoucím srdcem čekala na telefonát od Olivera, že se Sára vrátila v pořádku domů.

Jenže displej telefonu na ni pořád němě zíral. V hloubi duše začínala tušit, že se stalo něco zlého.

V tu chvíli někdo zabouchal na dveře. Klaudie nadskočila, než si uvědomila, že se na ni skrz skleněnou výplň šklebí Alice. Mávla na ni rukou, že má ještě otevřeno.

„Hergot, to je dneska hnusný počasí,“ ulevila si Alice, když vešla dovnitř. Otřepala se jako pes a kolem dokola se rozstříkly kapičky vody. Klaudie se ani nenamáhala ji upozornit, že

už má vytřenou podlahu. Alice by byla schopná natruc setřást bláto z tenisek do rohožky, jen aby jí dokázala, co si myslí o světě okolo. Byla už taková – hlučná a divoká, žádná pravidla ji nesvazovala.

„Zlato, potřebuju jednoho vyprošťováka bez mlíka,“ zazívala a vyhoupla se na barovou stoličku.

„Kávovar je vypnutý a vyčištěný,“ upozornila ji Klaudie.

Alice se ušklíbla. „Tohle je mizerný podnik.“

„A ty jsi mizerný zákazník,“ oplatila jí Klaudie nevzrušeně. „Zavírali jsme před půl hodinou.“

Alice vzdychla. „Mimochodem, jak se dnes cítíš, hlavička náhodou nebolí?“

„Cítím se jako odpadní kanál. A taky jsem tak vypadala, jako naprostý ubožák. Mohla bys mi říct, jak jsem se dostala domů?“

„Ty si to nepamatuješ? Copak máš okno?“

„Nemám okno,“ ohradila se Klaudie. „Mám doslova celou výkladní skříň! Nepamatuju si nic. Vážně, nic.“

„Moc rumu, málo koly,“ pokývala Alice hlavou mezi záchvaty smíchu. „Nemáš tam aspoň černý čaj? Nebo něco, co simuluje kofein?“

Klaudie postavila vodu na čaj a hodila sáček do největšího papírového kelímku, co nabízeli. „Ani jsem se neodvážila podívat do peněženky, jestli mi zbyly nějaký peníze.“

„Buď v klidu,“ mrkla na ni Alice přes pult. Prohrábla si prsty mokré vlasy a stáhla si je do gumičky. Několik zářivě růžových pramenů se jí uvolnilo a zůstalo viset ledabyle

kolem tváře. Klaudii napadlo, jak je příroda nespravedlivá. Na Alici nikdy nebyla poznat jediná probdělá nebo propitá noc, pořád vypadala odpočatá a plná energie.

„Domů jsem tě doprovodila já a tvoje peněženka žádnou újmu neutrpěla, protože tě celý večer zval ten tajemný krasavec.“

„Pak jsem ti nesmírně zavázána,“ oddychla si Klaudie a nali-la horkou vodu až po okraj kelímku. „Tobě a neznámému muži, jehož jméno a obličej mi na věky věků zůstanou záhadou.“

Alice se zasmála. „Poslyš, dnes večer na fakultě pořádají večírek pro prváky –“

„Ne, díky,“ skočila jí Klaudie do řeči. „Dám si den volna.“

„Co jsem dlužná?“

„To je na účet mizernýho podniku.“

„Fajn, tak kdyby sis to rozmyslela, víš, kde mě najdeš.“

Alice se naklonila přes pult, zběžně ji objala a zamířila ke dveřím. Na prahu dveří se však ještě zarazila.

„Klaudie?“

„Jo?“ zvedla k ní znovu oči.

„Je všechno v pohodě?“

Na zlomek vteřiny měla chuť se se vším svěřit, ale neudělala to.

„Jen se potřebuju vyspat,“ usklíbila se a pokusila se o co nejvíc bezstarostný výraz.

„Spát budeš v rakvi, zlato. Život běží teď!“

Alice jí ode dveří zamávala a zmizela ve tmě.

Klaudie počkala, dokud její tmavá silueta nezmizela za rohem. Teprve potom uvolnila obličej. Nevěděla, proč Alici

neřekla pravdu. Byla to koneckonců její nejlepší kamarádka, říkaly si přece všechno.

Jenže tohle bylo jiné.

Roztřesenými prsty odemkla telefon a vyfukala číslo. Teprve potom si všimla kelímku s čajem, který tu Alice zapoměla.

Někdo to zvedl hned po prvním zazvonění.

„Dobrý večer, tady Klaudie Lindertová,“ představila se, „chci nahlásit... zmizení svojí sestry Sáry Lindertové. Pohřešujeme ji čtyřiaadvacet hodin, nezdržuje se u nikoho ze známých, ani příbuzných a její telefon je vypnutý...“

O necelých deset minut později byla připravená k odchodu. V kavárně bylo uklizeno a zhasnuto, právě zamykala vchod. Měla namířeno na nejbližší policejní stanici, kam měla přijít sepsat protokol a přinést sestřinu aktuální fotografii. Byla vážně příšerná sestra, vždyť ani žádnou neměla, musela požádat Olivera, aby nějakou vzal. V duchu začínala panikařit. Tohle už nebyl jen zlý sen, skutečně se to stalo – její sestra se pohřešuje.

Svět okolo zčernal. Na malý okamžik začala ztrácet vědomí a cítila, jak se jí roztrásly nohy. Svezla se na kolena a marně se bránila mdlobám. Netušila, kolik času uplynulo, než se znovu dokázala postavit.

Strčila si klíče do kapsy a vytáhla telefon, aby zkontrolovala jízdní řád. Na displeji svítila zpráva od neznámého čísla.

Vím, co jsi včera večer udělala.

Musela několikrát zamrkat, než vůbec pochopila, na co se její oči dívají. Zamrazilo ji v zátylku. Od kůže až do morku kostí jí projel čistý strach. Pokoušela se na cokoliv rozpomenout, ale cítila jen chuť rumu na jazyku a dusný cigaretový kouř v plicích. Před očima se jí v paměti mihlo několik rozmazaných obrazů. Než se dokázala vzpamatovat, žluč jí vyletěla do krku a Klaudie se pozvracela přímo na rohožku u dveří.

Kapitola třetí

Bezmocní

Dva dny poté

Večerní tlačeničky v metru právě vrcholila. Zaneprázdnění lidé, mladí, staří, tlustí i hubení, pospíchali sem a tam. Všichni měli dost vlastních starostí – hlavně se co nejrychleji dostat domů a schovat se před zimou. Nikdo si nevšímal staršího pána s plnovousem, který nejistě sestoupil z eskalátoru a šouravými kroky se ploužil po nástupišti. Spoj ve směru do centra přijel a spolkl davy cestujících do svého chřtánu.

Stařec se musel přidršet informační tabule, když do něj vrazila banda rozjařených dětí. Vlak odjel a ve stanici se rozhostilo ticho. V klidu došel až ke žluté čáře a čekal na svůj spoj v opačném směru. Souprava vjela na nástupiště, stařec nastoupil, jak nejrychleji mu to jeho tělo dovolilo. Dveře se za ním zavřely a vlak se trhavě rozjel. Posadil se na jednu z červených

sedaček a rozhlédl se po prázdném vagónu. Kromě podřimující spoře oděné dívky tu nikdo další neseděl. Nechal se kolébat trhavým rytmem podzemky. Zleva doprava a zase zpátky.

„*Příští zastávka Petrov,*“ oznámil příjemný ženský hlas z reproduktoru.

Trvalo jen chvíli, než souprava začala zpomalovat a zvolna vjela na liduprázdné nástupiště.

„*Petrov.*“

Z vedlejšího vagónu vystoupila žena ve středním věku. V jedné ruce za sebou vlekla malý kufr na kolečkách, druhou ruku jí svíralo plačící dítě, které sotva stačilo jejím rázným krokům.

Stařec se za nimi ohlédl a s nostalgii zavzpomínal na dny, kdy takhle jezdil metrem se svým synem. Je možné, že od té chvíle už uplynulo čtyřicet let?

„*Ukončete, prosím, výstup a nástup, dveře se zavírají.*“

Vlak zase pokračoval ve své cestě. Dívka spící v rohu se ani nepohnula.

„*Vážení cestující, upozorňujeme, že provoz ve stanici Židovský hřbitov je přerušen z důvodu opravy nástupiště. Vlak zastavuje až ve stanici Severní park.*“

Ani si nepamatoval, jak dlouho už tu stanici opravují. Nehoráznost. Za jeho mladých let by se něco takového rozhodně nestalo. Říkal tomu paradox dnešní doby – svět se řítí kupředu, všichni někam pospíchali, ale tak banální věci, jako oprava nástupiště, trvaly. Jak to naložili se svobodou a s možnostmi, které se nabízely?

Vlak nabral vysokou rychlost a řítí se tunelem. Stařec

pozoroval míhající se šmouhy za oknem. Zahlédl jen kabely a občasné záblesk tlumeného světla označujícího nouzový východ. Po necelé minutě jízdy začal stroj zpomalovat a z neproniknutelné tmy se vynořila šedivá opuštěná zastávka. Vypadala, jako by se jí prohnala ničivá vichřice. Dlaždice kdysi tvořící skvostné obležení pilířů i zdí byly strhané a válely se roztráštěné na kusy po podlaze. Rozbitá cedule Židovský hřbitov visela nakřivo. Stavební práce byly pořád jen demoličního rázu. Všechno staré se srovnávalo se zemí. I on je starý. Znamená to snad, že je nepotřebný?

Souprava sebou nečekaně škulbla. Vagónem projelo zlostné pištění brzd. Před pádem ho zachránila sedačka před ním, na kterou dopadl oběma rukama. V posledních měsících vlak uzavřenou stanicí pouze projížděl, ale toho večera zastavil a dveře se otevřely.

„Židovský hřbitov.“

Stařec se narovnal a zmateně se rozhlédl. Napadlo ho, že metro má nejspíš nějakou poruchu. Jeho myšlenku vzápětí potvrdila světla, která několikrát varovně zablikala.

„Židovský hřbitov,“ zopakoval hlas. „Konečná stanice.“

Co to bylo za hloupost? Linka měla přece normálně dál pokračovat. Jezdil tuhle trasu celý život.

Znervózněl. V celém voze zřejmě zůstal jen on a stále spící dívka. Světla znovu zablikala a tentokrát pohasla úplně. Svítit zůstaly jen nouzové nápisy nad dveřmi.

„Upozorňujeme cestující, že provoz metra je ukončen,“ ozvalo se z reproduktoru. „Opusťte, prosím, prostory metra.“

Váhavě vstal ze svého místa a došoural se k otevřeným dveřím. Vystrčil hlavu na nástupiště plné prachu a sutin.

„Haló?“

Jeho hlas se odrazil od prázdných zdí a nesl se podzemním prostorem, který ozvěnou vytvářel dojem nekonečna.

Vlak stál pořád na místě. Uplynulo několik minut a pak zvuky stroje utichly. Napadlo ho, že se třeba strojvedoucímu mohlo udělat nevolno. Možná potřebuje pomoc.

Opatrně vkročil na nástupiště. Nejdřív jednou nohou, pak druhou. Vyrazil co nejrychleji k přední části vlaku.

„Upozorňujeme cestující, že provoz metra je ukončen,“ ozvalo se z reproduktoru. „Opusťte, prosím, prostory metra.“

Zmocnil se ho nepříjemný pocit, že ho někdo sleduje. Několikrát se ohlédl přes rameno, ale nikdo za ním nestál.

V tu chvíli se nástupištěm rozlehl nový zvuk.

„Co se tady děje?“ Doposud dřímající dívka v příliš krátkých šatech se vypotácela ven z vlaku. Na vysokých podpatcích nestabilně zavrávala. „Proč ten pitomej vlak nejede?“

Pronikavý dívčí jekot bylo to poslední, co uslyšel.

Vlak o pár okamžiků později dorazil do zastávky Severní park. Dva z cestujících chyběli.

Oliver si připadal jako uprostřed odporné noční můry, ze které se nedokázal probudit. Seděl v otevřeném prostoru policejní stanice, kde jednotlivé kóje připomínaly prasečí chlívky,

a už hodiny stále dokola odpovídal na tytéž otázky, avšak ty jeho nikdo doposud nezodpověděl. Přehazovali si ho mezi sebou jako horký brambor – to je ten kluk s nezvěstnou přítelkyní, pozor, ať se nespálíš, tady ho máš!

Sundal si brýle z očí a promnul si bolavá víčka. Už dvě noci se pořádně nevyspal. Obrátil celou jejich garsonku vzhůru nohama, jen aby našel nějakou stopu, nějaké rozumné vysvětlení, kam se Sára poděla. Stále dokola jí volal, byť jeho zprávy padaly do hlasové schránky s nevyhnutelností osudu podzimního listí.

„Většina pohřešovaných se během krátké doby zase objeví, obvykle stačí pár dnů až týden. Těch, kteří se opravdu nenajdou, je minimum,“ prohlásil policista. Znělo to jako naučenná fráze z příručky. Nejspíš ji vylovil z paměti, kde uvízla před třiceti lety při učení na závěrečné zkoušky.

Oliver se na něj zadíval takovým způsobem, až dotyčný raději sklopil oči zpátky k papírování. Byl to ten nejubožejší pokus o uklidnění, jaký za posledních několik hodin dostal.

„Nedáte si kávu?“

„Ne, děkuju, já –“ Oliver si hlasitě povzdychl. „Rád bych mluvil s nějakým vedoucím vyšetřování nebo kýmkoliv, kdo ví, co dělá.“

Policista se zamračil a stiskl propisku takovou silou, až mu zběly klouby.

„Bez urážky,“ dodal Oliver chvatně, ale omluva z jeho úst zněla stejně slabě, jako policistovo konejšení před chvílí. Teď už mezi oběma vládlo hmatatelné napětí.

„Musíte počkat, major Ehler teď provádí výslech, jakmile bude hotov, bude se vám věnovat.“

„Ano, to už jsem slyšel,“ zamumlal Oliver sotva slyšitelně a nervózně sevřel Sárin notebook, který celou dobu držel na klíně. Ať byla Sára kdekoliv, čas neúprosně běžel. Čím déle byla pryč, tím větší jí hrozilo nebezpečí a on tu mezitím pořád jenom seděl.

Říká se, že dělat chyby je lidské. Ještě lidštější je však svou verzi pravdy zevrubně bránit. Bít se za ni i v okamžiku, kdy se nám začne rozpadat pod rukama. Lidé rádi věří tomu, co si přejí, aby byla pravda. Nikdo není rád, když zjistí, že se mýlil. Major Richard Ehler byl pravděpodobně světlou výjimkou, mýlil se totiž ztraceně rád.

Náplní jeho práce bylo odhalit pravdu, dopadnout pachatele. Za svou kariéru řešil případy, u kterých se chtěl mýlit – doufal, že ho jeho šestý smysl zklamal, protože skutečnost byla příliš děsivá nebo brutální. Po osmnácti letech práce u policie toho začínal mít dost. Některé dny vstával s pocitem, že bude nejlepší, když podá výpověď. Jeho plán však pokaždé ztroskotal na tom, že neměl nejmenší tušení, co jiného by dělal.

Pro tuhle práci se narodil. Byla jako droga, nedokázal bez ní žít. Zároveň ho však ničila, rozebírala kousíček po kousíčku, a nikdy si nemohl být jistý, že z něj na konci ještě něco zbude.

Ehler seděl za počítačem, na čele hlubokou vrásku, a opož-

děně psal zprávu svým nařízeným o nočních událostech na oddělení. Za okny dávno svítalo. Už před hodinou měl být doma. Spolkl by prášek na spaní, vypil jednu skleničku a na pár hodin se natáhnul. Zdržela ho však naprosto nudná administrativní práce, kterou z hloubi duše nenáviděl. Zuřivě prsty bušil do klávesnice a dělal při tom jednu chybu za druhou, ale bylo mu to jedno.

Konečně měl hotovo, odeslal poslední mail, vypnul počítač a s bundou v ruce vyšel ze své kanceláře. Myslel jen na hor-kou sprchu a teplou postel.

„Richarde, výborně, ještě jsi tady!“

Jeho kolega se k němu blížil s nebezpečně dychtivým výrazem, který nevěstil nic dobrého.

Ehler se ho pokusil setřást. „Jsem na odchodu.“

„Bude to jen chvilka, přísahám. Máme zoufale málo lidí, dvě hlídky v noci vyjely do města k vloupání, a ještě se nevrátily, půlku oddělení schvátila ta chřipková epidemie, je nás prostě málo, jedeme nadoraz.“

Ehler si povzdychl. Představa o sprše a spánku se pomalu vytrácela v nenávratnu. Jako obvykle v něm vítězila ta zvrácená stránka, která byla práci pro policii ochotná obětovat vše.

„Tak co tam máme?“ zeptal se nakonec.

Jeho kolegovi se viditelně ulevilo. Strčil mu rychlým pohybem do ruky složku, snad aby si svou blahosklonnost nerozmyslel.

„Jedna pohřešovaná holka, nic zvláštního. Máme tu její sestru, která to přišla nahlásit. Kluci to s ní sepsali.“

„No a?“ nerozuměl tomu, kde je problém. „Když je to sepsaný, není co řešit. Pošlete to dál jako obvykle.“

Kolega se nervózně ošil, jako by měl z Ehlera strach. „Karolína říkala, že tě to bude zajímat.“

„Karolína ti nemá do rozkazovat,“ skočil mu do řeči.

Zavládlo mezi nimi napjaté ticho. Ehler složku otevřel a přešel očima prvních pár řádků. Vráska na čele se o něco prohloubila.

„Fajn,“ řekl po chvíli výrazně jiným tónem, „přebírám to.“

„Promiňte, ale pořád nerozumím tomu, co tady dělám.“ Klauddie se snažila, aby její hlas neprozrazoval, jak moc je nervózní.

Výslechová místnost byla nevlídná šedivá díra bez oken, jen s jednostranným zrcadlem na pravé straně. Uprostřed stál kovový stůl přišroubovaný k zemi a čtyři kovové židle. Na stropě svítily dvě zářivky a v jejich ostrém a nelidském světle vypadal major Richard Ehler hrozivě. V těsném a neforemném obleku Klauddii připomínal karikaturu, která si jen na vyšetřovatele hraje. Příliš častým praním ztratil horní knoflíček u košile, a z výstřihu mu proto bujely tmavé chlupy. Výraz v jeho očích napovídal, že svoji práci miluje a nenávidí stejnou měrou, což znamenalo, že ji bere příliš vážně. Neměla z něj dobrý pocit.

„Nahlásila jste zmizení svojí sestry,“ připomněl jí vyšetřovatel, zatímco přecházel s hrnkem kávy tam a zpátky.

„To ano,“ souhlasila. I před ní stál hrnek směšné parodie na kávu, kterou by za jiných okolností navzdory nekvalitě vypila, ale pod drobnohledem se cítila nesvá.

„Jak jsem vyrozuměl, jste její nejbližší osoba, musíme vás přirozeně vyslechnout.“

„Zase tak blízké si nejsme,“ odsekla, ale vzápětí toho zalitovala, protože Ehler okamžitě povytáhl obočí. Přestal se pohybovat, otočil si židli opěradlem k hrudníku a pohodlně se usadil naproti. Zírali jeden druhému zpřímá do očí.

„Jak to? Povídejte mi o tom,“ cvaknul propiskou a připravil si zápisník.

Napadlo ji, jestli to odkoukal ze starých kriminálek, které pořád opakují v televizi. Dělal je od sebe jen stůl a Klaudii těsná blízkost cizí osoby začínala být nepříjemná. Očima nervózně zašilhala do rohu, odkud ji pozorovalo vševidoucí oko kamery.

„Máte najít moji sestru, ne dělat psychologický rozbor našich vztahů,“ vzpírala se, „se Sárrou se prakticky nestýkáme, to vám musí stačit.“

Major Ehler krátce přikývl a zkoumavě naklonil hlavu na stranu. „Tak jak to, že jste nahlásila její zmizení do čtyřiašedesáti hodin?“

„Oliver mě o to požádal.“

„Oliver?“ pobídl ji a načmáral si něco drobným písmem do zápisníku.

Klaudie se pokoušela jeho poznámky přečíst, ale byly příliš drobné. Když neodpovídala, Ehler k ní znovu zvedl oči.

„Její přítel,“ řekla. „Podívejte – já nechápu, co tu hraje za hry, ale tohle jsme už všechno absolvovali, několikrát. Ne-
tvrdíte mi, že to nemáte v nějakém pitomém hlášení...“

„Rád si dělám vlastní závěry. Ne že bych nedůvěřoval práci svých kolegů, ale nejsem zrovna týmový hráč, tomu myslím rozumíte, ne?“

Nevěděla, jak si má jeho slova vyložit. *Co tím myslel?*

„Takže tenhle ten Oliver...?“

„Klainer, Oliver Klainer,“ doplnila ho netrpělivě.

„Pan Klainer je přítelem vaší sestry. Jak dlouho spolu chodí?“

Klaudie trhla ramenem na znamení, že ji takové věci nezajímají. „Nevím přesně, asi tři roky.“

„Bydlí spolu ve společné domácnosti.“

„Evidentně.“

Ehler po ní šlehl pohledem, rysy ve tváři mu ztuhly. „Příliš mi nepomáháte, slečno Lindertová.“

„Nejsem zrovna hovorná,“ oplatila mu tvrdý pohled.

„A vaše sestra? Ta je sdílnější?“

„Sára je ten typ člověka, kterého má každý rád. Je... bezkonfliktní, přátelská, posílá peníze na charitu, vzala si domů kočku z útulku, ve škole je premiantka, platí včas účty a nejí maso,“ vychrlila ze sebe, jako by to neříkala poprvé. „Taková je Sára.“

Ehler si znovu zapsal něco do notýsku a usrkl kávy. Klaudie netrpělivě podupávala nohou. Střelila očima k jednostrannému zrcadlu. Stál někdo na druhé straně? Pozoroval ji?

Nebud' směšná, okřikla se v duchu.

Vyšetřovatel otevřel tenkou složku, která doposud ležela mezi nimi na stole. Vytáhl z ní Sářinu fotografii a upřeně se na ni zadíval. Její tvář byla jako po dlouhé zimě – sametově bledá, lemovaly jí vlasy v barvě písku spadající na ramena. Nebyla nijak oslnivě krásná, ale její velké tmavé oči dokázaly přitáhnout jako magnet. Klaudie o tom věděla své, vždyť se koneckonců jednadvacet let dívala do zrcadla na ten stejný odraz. S jedním významným rozdílem – Sára měla kolem očí a úst drobné vějířky vrásek, jak se usmívala. Ty Klaudie neměla, jí zbyla jen hluboká rýha mezi očima od toho neustálého mračení.

„Jste dvojčata,“ prohlásil Ehler překvapeně.

Klaudie odevzdaně pokrčila rameny na znamení, že k tomu nemá co říct.

„Kdy jste se sestrou mluvila naposled?“

„Jedenáctého května.“

Ehler si její odpověď zapsal do notýsku, a teprve potom se zarazil. „Víte to na den přesně?“

„Ano.“

„Máte dobrou paměť.“

„Říká se to.“

Vyšetřovatel přimhouřil oči, jako by ho svou odpovědí zaujala. „Proč jedenáctý květen?“

Klaudie se pokusila působit pokud možno uvolněně. „Chodíme společně na hřbitov.“

„Vaši rodiče...?“ nechal větu nedořečenou, jako by si teprve v polovině uvědomil, že se chová netaktně. Mohl se

pokusit to celé ještě zamaskovat, ale touha po odpovědi byla zřejmě silnější.

Klaudie cítila, jak jí v krku vyrostl knedlík. Místnost se začala zmenšovat a rázem z ní zmizel všechn vzduch. Přestala se kontrolovat a sevřela prsty hranu stolu.

„Naše matka... je pryč,“ vydrala ze sebe nakonec. „Otec její odchod nesl velmi špatně a nakonec ho nezvládl. Vyrůstaly jsme u babičky.“

„To je mi líto.“

To je mi líto. Klaudie strnule přikývla. Kdyby měla spočítat, kolikrát v životě tu větu slyšela. *Je mi to líto.* Taková příhodná, prázdná fráze. Ani za mák nevystihovala, co si musely prožít. Čtyři slova, která druhé chránila před bolestí. Těžkou, skličující, vytrvalou bolestí. Tou, co vás sežere zaživa. To nemohl nikdo chápat.

Ehler si nuceně odkašlal a vytrhl ji tím ze zamyšlení. „Od května uplynula dlouhá doba.“

„Máme každá svůj život.“

„Bydlíte ve stejném městě.“

„Jak říkám, nikdy jsme si nebyly blízké,“ utnula ho rázně. Z toho mělo být jasné, že o sobě nerada mluví a taky se nerada pitvá v minulosti.

„Když jste se se sestrou viděla naposled, mluvila o Oliverovi?“

„Jak to myslíte?“

„Jestli se vám třeba s něčím nesvěřila.“

Klaudie předstírala zamyšlení. Mluvily o Oliverovi, jako

pokaždé. Ale do toho nikomu nic není, nijak to přece nesouviselo s tím, že o půl roku později zmizela.

„Ne, nemluvila o něm,“ řekla nahlas. „Proč? Vy ho z něčeho podezíráte, nebo –“

„Musíme vzít v úvahu všechny varianty.“

„Nemyslíte, že kdyby ho chtěla opustit, tak by si prostě sbalila tašku a řekla mu to?“

„Lidé se v krizi chovají všelijak, i ta nejkliďnější osoba na světě může zpanikařit. Pokud jsem se za léta u policie něco naučil, tak to, že ve stresové situaci je lidský mozek nevyzpytatelný.“

„Nebo se mi snad snažíte naznačit, že jí Oliver něco udělal?“

„A mohl by?“

Klaudie se nevěřičně zasmála, vyšetřovatel ji však dál klidně pozoroval s nečitelným výrazem a čekal na odpověď.

„Tohle je směšné!“ Klaudie složila hlavu do dlaní a promnula si obličej. „Ne. Oliver ji zbožňuje a moje sestra... zbožňuje zase jeho. Tenhle rozhovor je irelevantní. Sára zmizela před víc než třiceti hodinami mezi prací a domovem, někde v tomhle podělaném městě plném násilníků a úchylů a já nevím čeho,“ spustila ruce na stůl a praštila jimi víc, než zamýšlela. „Najděte ji, sakra. To je vaše práce.“

„Ujišťuji vás, že výslech svědků je součástí standardního vyšetřování –“ opáčil klidně.

„Já nejsem svědek.“

„A rodinných příslušníků také,“ doplnil. „Když jsme u toho, kde jste byla sedmadvacátého mezi osmou večerní a osmou ráno?“

Řekl to s takovou lehkostí, že si v první chvíli neuvědomila, co slyší.

„Proším?“ Srdce jí tlouklo až v krku.

„To je velmi jednoduchá otázka, slečno Lindertová.“

Klaudie si bezděčně vzpomněla na zprávu od neznámého čísla. *Vím, co jsi včera večer udělala.*

Kdybych to, do háje, věděla i já, napadlo ji.

„Byla jsem popíjet s přáteli. Právě začal semestr, znáte to, všichni jsme se zase sešli...“ přiznala. Když to vyslovila nahlas, cítila, jak ji polévá horko. Zatímco se ona někde opíjela do němoty, její sestra se ztratila. Ten fakt ji srazil jako dobře mířený políček do tváře. Žaludek jí ztěžkl. Je příšerný člověk.

Ehler si ji dál zkoumavě prohlížel. Jestli její rozpaky viděl, rozhodl se je nijak nekomentovat. Ve vyšetřovací místnosti na dlouhou chvíli zavládlo ticho.

„Ještě něco?“ zeptala se.

Vyšetřovatel zaklapl notýsek a strčil si ho do náprsní kapsy. Podařilo se mu to až na druhý pokus.

„Kde jste si poranila ty ruce?“

Po zádech jí přeběhl mráz. „Při tréninku.“

„Sportujete?“

„Začínám s boxem,“ zalhala bez mrknutí oka.

Pokýval hlavou, jako by podobnou odpověď čekal. „To pro dnešek stačí, děkujeme za spolupráci, můžete jít. Ještě dnes pustíme zprávu do médií a hlídky začnou prohledávat město. Věřte mi, že nalezení vaší sestry je naše priorita.“

Klaudie přikývla. Nevěděla, co jiného by měla udělat. Ehler

vstal z místa a otevřel jí galantně dveře. Ocitli se v dlouhé sterilní chodbě a mlčky kráčeli zpátky na oddělení. Mezi dalšími dveřmi jí krátce sevřel ruku na rozloučenou.

„Pan Klainer?“ zvolal.

Klaudie se ještě ohlédla přes rameno. Oliver právě vstal z místa a spěšně zamířil k vyšetřovateli. Když se míjeli, jejich pohledy se na okamžik střetly, a pak oba rychle sklopili zrak k zemi, jako by se snad něčím provinili.

Z policejní stanice zamířila rovnou domů. V obývacím pokoji se minula s oběma spolubydlíci, Magdou i Ninou, ale jejich snahu o kontakt přerušila strohou odpovědí, že jí není dobře. Do postele padla kompletně oblečená. Nějakou dobu trvalo, než hlubokými výdechy a nádechy zklidnila své divoce bušící srdce. Navzdory tomu, jak vyděšeně se cítila, nebo možná právě proto, její tělo zareagovalo tak, že na několik hodin upadla do neklidného spánku.

Když se znovu probudila, trvalo jí dlouhou chvíli, než si uvědomila, kde je, jak se tam dostala a co všechno tomu předcházelo.

Sára byla pryč.

Sice se v posledních letech příliš nevidaly a často uplynuly měsíce, kdy o sobě navzájem nevěděly, jestli je ta druhá v pořádku, ale náhlá jistota, že se její sestře mohlo stát něco zlého, ji vyvedla z míry.

Klaudie se natáhla po mobilu na nočním stolku, aby zjistila, kolik je hodin. Srdce jí vynechalo několik úderů. Přišla další zpráva.

Proč jsi něco neřekla? Proč mlčíš?

Znovu to neznámé číslo. Poplašeně se rozhlédla po pokoji, jako by snad odesílatel stál za závěsem u okna. Ale byla tam pochopitelně sama.

„Tohle je tedy Sářin počítač?“

„Ano,“ přitakal Oliver.

Položil přístroj na kovový stůl, ale nechal na něm ruce položené, jako by se ho bál doopravdy pustit. Major Ehler a druhý policista, jehož jméno si Oliver nezapamatoval, si vyměnili shovívavý pohled.

„On, totiž... je zaheslovaný,“ odkašlal si nervózně. „Já... zkoušel jsem ho otevřít, zkoušel jsem jméno její kočky, datum narození, naše výročí... ale nepodařilo se mi to.“

„Naši technici si s tím poradí,“ ujistil ho Ehler a pokynul kolegovi, aby si laptop převzal.

Oliver ještě naposled prsty přešel po otrhaných samolepkách. Je možné, že Sářin notebook ukrýval odpovědi na jeho otázky? Co když si dopisovala s lidmi, které neznal? Mohla si najít někoho jiného? S každou další paranoidní myšlenkou mu bylo hůř a hůř.

To by Sára neudělala, zopakoval si poněkolkáté, na což okamžitě následovalo: Jak to můžeš vědět?

S hrůzou si uvědomil, že v takovém případě by se jednalo o tu

lepší variantu. Kdyby si prostě našla někoho jiného, znamenalo by to, že je někde v pořádku a bezpečí. Jestli se jí ale něco stalo...

Dveře s cvaknutím zapadly a Oliver zůstal v místnosti s hlavním vyšetřovatelem sám. Ehler ho upřeně sledoval.

„Sledujete její mobil?“ zeptal se Oliver, aby prolomil ticho.

„Není možné ho vysledovat, pokud je vypnutý. Pokoušíme se od operátora zjistit jeho poslední polohu, než se odmlčel,“ vysvětlil mu Ehler. „Nefunguje to jako v americkém seriálu, nemáme tým IT specialistů, kteří najdou každíčkou elektroniku do hodiny.“

„Měla... měla tam nějakou tu sledovací aplikaci.“

„Prověříme to. V kolik hodin obvykle Sára chodila domů?“ Oliver se zamračil. „Chodí.“

„Prosím?“ zeptal se Ehler.

„V kolik hodin *chodí* Sára domů,“ opravil ho tvrdým hlasem. „Použil jste minulý čas.“

„Omlouvám se, nechtěl jsem se vás nijak dotknout, ani tím cokoliv naznačovat.“

Jeho tvář byla teď jako vytesaná z kamene. Nehybná. Neměnná. Oliver k němu pocítil nával nesympatie.

„Když má Sára odpolední směnu, končí v osm, což znamená, že doma je chvíli před devátou, někdy dřív, pokud se nestaví nakoupit. Někdy rovnou z práce zamíří na trénink, a pak se vrací až po desáté.“

„Trénink?“

„Vytrvalostní plavání.“

„Trénuje pravidelně?“

„Asi dvakrát týdně, podle směn v práci. V pátek a sobotu má školu, studuje dálkově.“

„A co děláte vy?“

„Pracuju jako knihovník.“

„Nestudujete?“

Oliver spolkl hořkou poznámku. Cítil se, jako by znovu čelil svému otci a jeho výčitkám. „Ne, ze školy jsem odešel. Tohle je výslech, pane detektive?“

„Tohle není žádný výslech,“ řekl Ehler. „Výslech by probíhal dost odlišně, to byste nechtěl zažít, věřte mi.“

Napadlo ho, že důvěra je to poslední, co by definovalo jejich vzájemný vztah. Tomuhle člověku rozhodně nevěřil.

„Ve výpovědi jste uvedl, že jste přišel domů kolem osm večer a zůstal v bytě sám až do rána, je to tak?“

„Ano.“

„Co jste dělal?“

„Večeřel, koukal na televizi...“ pokrčil rameny a pokoušel se rozpomenout. *Projížděl sociální sítě a hledal zmínku o tom, co Sára asi dělá, když nepřišla domů*, dodal v duchu. „Pak jsem šel spát a ráno vstal do práce.“

„Proč jste nás nezavolal už ve chvíli, kdy Sára nedorazila?“

Na tuhle otázku byl Oliver připravený, přesto se zastyděl. „My, totiž... nebylo to nic vážného, ale večer před tím jsme se pohádali a já... myslel jsem si, že se na mě pořád zlobí, že třeba odešla přespat ke kamarádce...“

Ehler si poznamenal jeho odpověď do notesu. „Kvůli čemu jste se pohádali?“

Oliver mlčel.

„Podívejte, vím, že je vám to nepříjemné, ale potřebujeme všechny informace, které by nám mohly pomoci Sáru najít.“

„Jsem si jistý, že to s tím nijak nesouvisí.“

„Vy tu ale nejste od toho, abyste to mohl posoudit, že ano?“

„A tohle není výslech, pokud vím,“ opáčil Oliver.

Zbytek rozhovoru probíhal ve zvláštní ponuré atmosféře. Vypadalo to skoro, jako by ho chtěl Ehler obvinít. Skoro. Oliver si uvědomoval, že mu práci neusnadňuje, ale nemohl se zbavit dojmu, že je jediný, kdo bere situaci vážně.

„Pošlu k vám domů několik techniků, kteří zajistí materiál.“

Střelil po policistovi nejistým pohledem. Vypadal jako samolibý člověk. Mohl si to dovolit? Byl ve své práci opravdu dobrý? Oliver nevěděl.

„Materiál?“

„Vzorky DNA, které nám usnadní identifikaci, nějaké osobní věci kvůli pachové stopě pro psy,“ objasnil. „Proti nám hraje nejen čas, ale i fakt, že chodí domů trasou, kudy projdou tisíce lidí. Pro psy je pak stopování náročnější, ale třeba budeme mít štěstí.“

„Samozřejmě, udělejte, co je třeba,“ souhlasil.

Ehler se na něj přes stůl zkoumavě zadíval. „Najdeme ji. Pokud jen utekla –“

„Sára by nikdy neutekla.“

„To nevíte,“ opáčil klidně. Nijak nedával najevo, jestli ho jeho přerušování obtěžuje.

„Vím,“ stál si Oliver za svým. „Jsem si jistý.“

„Na světě existuje jen jedna jistota. A to ta, že všichni jednou umřeme,“ řekl bez špetky lítosti. „Nic víc a nic míň. To je život.“

Magore, pomyslel si Oliver v duchu. Už teď toho chlápka nesnášel.

Horkou sprchu a pohodlnou postel ve svých myšlenkách odsunul na druhou kolej a únavu alespoň dočasně zahnal několika šálky kávy.

Nový den na krajském ředitelství policie začal naplno, noční směnu vystřídala ta denní, zákonitě plná energie. Na oddělení bylo na jeho vkus až příliš živo. Dávno sice mohl jít domů, ale neudělal to.

U policie pracoval osmnáct let. Poměrně brzy po svém nástupu se dostal na kriminalistické oddělení a odtud až na pomyslný vrchol, do mordparty. Z oddělení vražd však před devíti lety dobrovolně odešel. Původně to měla být jen krátká pauza, na které se s nadřízeným dohodli, ale nikdy už ne našel dostatek sil, aby se vrátil. Teď jeho hlavu většinou zaměstnávaly násilné trestné činy jako přepadení a loupeže, nebo pokusy o znásilnění. Čas od času mu v rukách přistál i případ pohřešované osoby.

Z fotografie, kterou převaloval mezi prsty, na něj hleděla Sára Lindertová

Zpočátku byl přesvědčený, že řešení bude snadné. Holka, co se zapomněla někde na večírku. Možná to přehnalas s alkoholem nebo jinými omamnými látkami. Obvykle se do pár hodin zase objeví. Možná prostě jen utekla s nějakým klukem. Nic neobvyklého. Čím víc se však toho o ní dozvídal, tím víc začínal pochybovat.

Dívky, jako byla ona, jen tak samy nemizí. Dívkám tohoto typu se většinou stane něco zlého. Kolem vyvstalo příliš otazníků.

Sára Lindertová zmizela v úterý 27. října v centru města beze stopy a beze svědků. Odešla z práce, a pak se po ní slehla zem. Prakticky se neměli čeho chytit. Dva z jeho podřízených vyslyšeli její kolegy z práce, a zatímco se technici snažili dostat do počítače, čekali na zprávu od mobilního operátora o tom, kde naposled zachytil signál jejího telefonu. Víc v tuhle chvíli udělat nemohl.

Celá situace se v jeho očích výrazně začala komplikovat ve chvíli, kdy si promluvil s Klaudií Lindertovou a Oliverem Klainerem – dvěma nejbližšími osobami zmizelé. Oba mu lhali přímo do očí. Oliver měl pohled vyděšeného králíka, typický pro osoby, co chtějí spolupracovat a pomáhat s vyšetřováním. Lhal pravděpodobně v nějaké drobnosti, za kterou se styděl nebo se jí bál přiznat. Oproti tomu Klaudie zůstávala ledově klidná, což většinou znamenalo, že se dotýčný dokáže zdatně přetvařovat. Oba měli zřejmě co skrývat a ani jeden z nich neměl přesvědčivé alibi. V případě, že Sára zmizela cizím zaviněním, byli oba podezřelí.

Pokoušel se je při lži nachytat. Záměrně při rozhovoru s Oliverem použil minulý čas a čekal, jak se zachová. Byla to velmi laciná finta, přesto se na ni občas ještě někdo chytil. Pravdou bylo, že Sára neměla zjevný důvod k útěku – měla pevné zázemí, prostředky, práci a zřejmě fungující vztah. Takoví lidé jen tak nemizí.

Prvních osmačtyřicet hodin bylo klíčových. Jenže ty už téměř uplynuly a oni neměli v ruce vůbec nic. Přemýšlel nad tím, že si zajde dolů do kantýny pro obloženou housku, aby utišil hlad, než se rozhodne, co dál, když se ozvalo zaklepání na dveře. Ehler stroze pozval příchozího dál.

Na prahu se objevil Petr Hubert, jeden z jeho podřízených, ve tváři zkroušený výraz někoho, kdo nepřináší dobré zprávy.

„Co?“

Ehler se vyjadřoval velmi stroze, už to patřilo k jeho povaze. Kolegové na oddělení mu za zády tajně říkali *Nemluwka*. Mysleli si, že o tom neví. Bylo jenom málo věcí, co nevěděl, a o svém oddělení si udržoval perfektní přehled. Tušil například, že se Hubert nedávno odstěhoval od své přítelkyně. Přestal o sebe pečovat, košile měl nevyžehlené a během oběda už nevytahoval pečlivě zabalené sendviče. Začal se chovat se jako starý mládenec, ne jako podpantoflák, za kterého byl doposud.

„Vůbec nic,“ připustil Hubert neochotně. „Na výpisy hovorů ještě čekáme, nemám ani poslední známou polohu jejího telefonu.“

„Co jste zjistili od těch jejích kamarádek a kolegyně?“

„Nic konkrétního,“ přiznal. „*Sára je moc milá holka,*“ zopakoval nejčastěji používanou větu.

Ehler odložil hrnek s kávou. „Huberte,“ promnul si oči, „tohle slyším ze všech stran – milá holka. Je opravdu tak nevýrazná?“

Hubert se zamyslel. „Ne... ne, ona není nevýrazná. Přijde mi jako takový ten typ, co je až příliš hodný, v jádru dobrá duše, co se obětuje pro ostatní, ale když na to přijde... Víte, co tím chci říct?“

„Možná,“ přitakal. I on měl takový dojem z rozhovoru s její sestrou a přítelem.

„Všichni se akorát shodli, že v posledních dnech byla nevyvykle zamklá a nesvá.“

„Nesvá?“ ožil náhle. „Jak to myslíš?“

O tom se Oliver Klainer nezmínil ani slůvkem.

„Jedna z jejích kolegyně vypověděla, že ji slyšela opakovaně plakat na záchodcích do telefonu. A její známá,“ nakoukl do složky, aby si osvěžil paměť, „nějaká Krausová, se kterou trénuje plavání, ji viděla, jak se cpe ve velkém tabletkami na předpis.“

Ehler ucítil příval zklamání, nic z toho nevypadalo jako stopa. „Mohla brát něco na bolení hlavy, nebo anabolika kvůli výkonům.“

„Je to vegetariánka, zastánkyně čínské medicíny a všech těch sraček,“ vyvedl ho Hubert z omylu. „Pokoušela se rozchodit i naštipnutý nárt, jen aby nemusela k doktorovi. To

mám od jejího trenéra. Někdo, kdo vypije denně čtyři litry zeleného čaje, si tělo nezhuntuje steroidy.“

Tak přece jen.

„Proklepni mi ji o něco důkladněji,“ požádal ho.

„Hledáme něco konkrétního?“ povytáhl policista obočí a začal si horlivě zapisovat poznámky do mobilu.

„Ne, jen –“ Ehler se zarazil. „Někde začít musíme, dokud nemáme v ruce nic jiného.“

„Jistě, šéfe.“

Nesnášel pocit, který se ho na začátku každého vyšetřování zmocnil – a to ten, že ať se snaží sebevíc, pravda má před ním náskok a utíká mu mezi prsty. Nezbyvalo mu nic jiného než se ji navzdory všemu pokusit dohonit. Koneckonců to nebylo poprvé.

Kapitola čtvrtá

Volání temnoty

Tři dny poté

Večer pokročil, přehoupl se v noc, ale do rozednění zbýval ještě nějaký čas. Město bylo v tuhle dobu nezvykle opuštěné, vypadalo jako mrtvé. Za okny paneláků se nesvítilo, silnice zůstávaly prázdné a ulicemi se nikdo netoulal.

Axel byl výjimkou. Stál na autobusové zastávce, zády se opíral o plexisklo a kouřil. Černou kapuci měl staženou do obličeje od chvíle, kdy vyšel o několik bloků dál z domu. Nechtěl riskovat, že některá z městských kamer zabere jeho tvář. Všechno předem pečlivě naplánoval, každý krok, každou vteřinu – zakládal si na tom. Jenže týmová práce s sebou podle všeho nesla předpoklad, že ostatní členové crew jsou tu od toho, aby plány narušovali. Třeba tím, že mají sedm minut